

ART

la crítica | ASSUMPTA ROSÉS

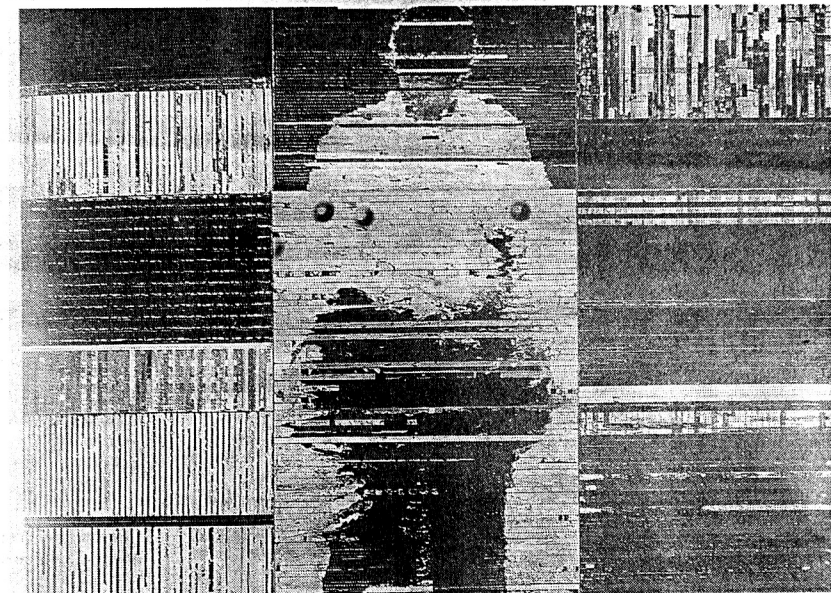
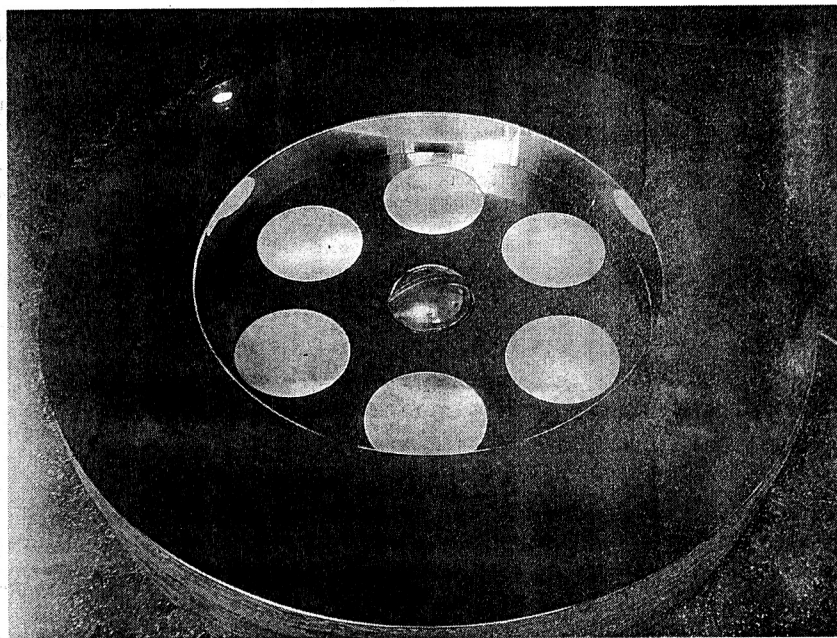
La Biennial de Tarragona i moltes coses més

La quantitat i la qualitat de les exposicions d'art al nostre entorn ha pujat molt. Fins i tot a l'estiu, que es podria considerar fora de temporada. És lògic en una zona de gran atractiu turístic, que va adonant-se que no n'hi ha prou d'oferir sol, platja i botigues. Per això, en aquest darrer article de la temporada, tractaré de fer un repàs de les ofertes més atractives que poden omplir algunes estones relaxades de l'estiu.

Al Museu del Montsià és oberta l'exposició *Pintura i compromís* del pintor Niebla. Artista amb una llarga trajectòria, va ser significatiu durant els anys de la transició democràtica per estar molt lligat a l'activitat política. Pintor de gran ofici, inclòs dins de l'abstracció gestual, prolífic, amant de les grans dimensions i els muntatges de fort impacte visual.

A la Torre Vella de Salou, a la planta baixa, hi exposa Miguel Pueyo, que coneixem pel seu pas pel Museu d'Art Modern de Tarragona. L'exposició *Artefactos* té algunes peces realitzades amb ferro, llum, tubs i miralls, amb les quals crea inquietants andròmines d'estranya bellesa plàstica. En altres obres com l'anomenada *Zulo*, la construcció de fusta i el contingut definit pel mateix títol, es decanta cap a terrenys més crítics, angoixants i cap a formes que oscil·len entre construcció i deconstrucció. Pierre Sennour, a la planta alta, relaciona la seva pintura abstracta, gestual i colorista amb els poemes de Rimbaud, per si mateixos plens d'imatges i metàfores visuals. La pintura deixa un espai blanc al voltant de la tela, com se sol fer en l'escriptura sobre paper, i més quan es tracta d'un poema, en què aquest marge accentua la densitat poètica del text. Així, el color compost amb cert ritme musical es concentra en la voluntat d'expressar el dens i magnífic llenguatge del poeta.

A la Galeria Telax de Reus, una exposició que forma part d'una gran mostra fragmentada que les galeries de l'Associació (Art) Catalunya han programat conjuntament per a mostrar els treballs dels molts i bons artistes llatinoamericans que treballen a Catalunya, principalment a Barcelona. America Sanchez, Nora Arcarola i Uwe Geest són els artistes escollits per la galeria de Reus, tots ben coneguts i respectats en l'àmbit profes-

La Biennial de Tarragona ha concedit el primer premi d'escultura a Ester Ferrando per l'obra *Silenci diari*, i el de pintura a Antonio Alcàsser per *Projecte arbres*. / EL PUNT.

sional.

A l'Antic Ajuntament de Tarragona, Àngel Pomerol ha configurat un gran muntatge amb components constructius metàl·lics, objectes trobats, maquetes de cotxes, fotografies, vídeo i eines. El mateix artista defineix perfectament el treball: «L'exposició es planteja com una metàfora *urbi et orbe* que intenta aspirar al *zeitgeist*, esperit o tarannà d'una època, intentant aproximar-se a la que, com diu Shinohara, serà la ciutat del segle XXI, on regnarà la bellesa de la confusió.» Po-

merol uneix un llenguatge i un significat complex a una forma gairebé innocent. Tot plegat ens transmet prou bé el plaer de la forma i la sensació de fràgil equilibri, de perill presentit.

Al Vendrell, al Museu Deu, una sèrie dels gravats de Goya: *Caprichos y desastres* no necessita presentació ni comentari. És una gran ocasió per conèixer directament o tornar a contemplar aquesta obra monumental del gran geni espanyol.

I arribem al que és la cita més important d'aquest final

de temporada: la Biennial de Tarragona. En la línia de les darreres edicions, el concurs selecciona pragmàticament un reduït nombre de pintors i escultors i aconsegueix una exposició de qualitat amb varietat de tècniques i línies de treball. Els artistes locals mantenen una confrontació amb els de la resta del país i podem veure com el bon nivell dels nostres autors no decau, es van afegint nous valors i reafirmant trajectòries. Aquest any la majoria dels premis han recaigut en artistes de casa. L'espai només

ens permet citar-los i recomanar-ne la visita.

El primer premi d'escultura s'ha concedit a Ester Ferrando per l'obra *Silenci diari*. Un gran desguàs amb forats il·luminats que ens remet al bany, una experiència quotidiana en què caben el plaer i el misteri. Lúdia Pérez, ha tingut l'accèssit per un sofà manipulats, cobert de flors i llums i amb un artefacte musical; coherent a d'altres treballs de la mateixa artista que indaga l'expressió de contingut social per mitjà d'una crítica irònica i festiva. El jove fotògraf Lluís Cilveti té la menció honorífica per *Trabajo de campo* una taula en què insereix una fotografia. Cilveti treballa en la fotografia feta al camp on situa vidres que recullen elements vegetals o animals durant un temps dilatat i que després fotografia recollint no tan sols els elements dipositats, sinó també el rastre del pas del temps, de la vida i la mort, la pols a què tot ha de revertir.

El premi de pintura ha estat pel pintor i gravador Antonio Alcàsser, professor de gravat de l'Escola d'Art de Tarragona. Ha presentat un treball que ens resulta familiar per les seves darreres exposicions. Fotografia, gravat, pintura i collage s'uneixen en una peça molt elaborada. Tot està fragmentat en tires i quadrets fets amb cintes de plàstic i d'altres materials. Un home i un nen plantats al mig de l'obra verticalment, justifiquen, per la forma i el símbol, el títol que ha donat a l'obra: *Projecte arbres*. L'accèssit de pintura és per a una instal·lació sorprenent de l'aragonès Roberto Coromina. *Book-Palettes* en què associa els llibres sobre artistes amb les seves paletes de treball. Minimalisme i homenatge a la pintura clàssica i moderna. Mereix ser vist detingudament. En pintura s'han donat dues mencions honorífiques. Una a Vanessa Hernández per una espectacular fotografia d'una joiuina que aconsegueix un extraordinari ambient de realitat i emoció. L'altra a l'artista Francesc Roig per un conjunt d'objectes-fotografies que titula *Ciutat silenci*. Sobre uns coixins plans circulars ha imprès unes fotografies manipulades d'espais urbans. Parts de la mateixa casa ordenades de diferent manera ens fa la sensació de ple i de buit, de profunditat cap al centre o cap als costats. El diàleg entre les dues imatges, el tractament monocrom i la difuminació de la llum sembla replantejar antics principis de figuració i humanisme.